



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 75/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť I. K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 229/2003 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 183/2013, 6 Cdo 184/2013 a jeho uznesením z 19. júna 2013 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2013 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 229/2003, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 183/2013, 6 Cdo 184/2013 a jeho uznesením z 19. júna 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil takto:

*„Aj Ústavnému súdu SR je už dobre známe, že dlhodobo a plné desaťročie i čosi viac vediem mnohopočetné súdne spory o drahocennú vec – byt, ktorý bezo sporu patrí iba mne a mojej rodine, pretože bol nadobudnutý /postavený/ iba za naše peniaze a nie za peniaze uzurpátora! Naše súdy to ale pochopiť vôbec nechcú, nad čím sa každému slušnému človeku, čo do toho vidí zastavuje, rozum! Nuž, ako vidíte aj vy – tak vyzerá tento náš vytúžený tzv. demokratický štát so svojou spravodlivosťou a justíciou, medzi ktorú patrí aj Ústavný súd SR! Nedokážem pochopiť, že ako je možné, keď niekto si obstará čestným spôsobom drahocennú vec za svoje, aby v podmienkach demokracie patrila niekomu inému! Na to si prosím konkrétnu odpoveď od nášho Ústavného údu SR, a to najmä v kontexte s čl. 20 Ústavy SR! A ďalej, ako je vôbec možné, že starému a insolventnému človekovi ako práva neznalej osobe a bez právnického vzdelania nedokáže náš štát pomôcť advokátom, na absenciu ktorého sa u mňa sústavne vyhovárajú najmä náš najvyšší, ale aj ústavný súd?!“*

*Ako sťažovateľ ďalej uvádza, porušenie svojich základných a ľudských práv «v tejto kauze a v záverečnom jej štádiu je možné dedukovať napr. aj z týchto mojich námietok:*

*1./ Ja som nikdy od vzniku tohto sporu pod 3C 229/03 ho v predmete nepomenoval „o nahradenie prejavu vôle“, pretože táto vôľa nechýbala u odporcu vid' napr. spor č. k. 3C 11/03/, ale vždy len u súdov, sudcovia ktorých podľa môjho názoru nakoniec stratili súdnosť!!!*

*2./ Ja som požiadal Centrum právnej pomoci Svidník, ako štátnu právnu inštitúciu o pomoc a pridelenie advokáta, ale mojej žiadosti vyhovené nebolo, podobne ako predtým v inom konaní (č. k. 4C 52/03). Podľa jej chovania usudzujem, že jej byrokrati chránia iba záujmy štátu a nie radového občana! Preto ja som netrpezlivo čakal na kon. rozhodnutie*

*Kraj. súdu v Košiciach u 4C 52/03 a aj som sa ho dočkal, ale s negatívnym dôsledkom, takže ďalej nebolo sa u mňa treba na čosi dobre spoliehať, konkrétne najmä na to, že táto predĺžená ruka ministerstva a cháska bude svoje ničotné a jurodivé rozhodnutia odrazu meniť v môj prospech, o čom svedčí aj tento prípad!».*

Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom konkrétnom podľa sťažovateľa spočíva porušenie jeho v petite označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru; obmedzuje sa iba na tvrdenie, že z dosiaľ uvedených skutočností nepochybne vyplýva, že k ich porušeniu došlo.

*Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho:*

*„1./ ... základné a ľudské práva... v dovolaní pred Najvyšším súdom SR právoplatne ukončenom jeho právoplatným uznesením sp. zn. 6 Cdo 183/13 a 6 Cdo 183/13 (správne má byť 6 Cdo 184/13, pozn.), zo dňa 19. VI. 2013 v zmysle ods. 1 čl. 46 Ústavy SR a jej ods. 2 čl. 48 v spojení s právom Dohovoru podľa ods. 1, čl. 6 a v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 3 C 229/03, porušené boli.*

*2./ Zrušuje zmätočné nezákonné, neústavné a nespravodlivé konečné uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 183 a 6 Cdo 184/13 zo dňa 19. VI. 13 a vracia túto vec na nové konanie a zákonné, ústavné i spravodlivé rozhodnutie.“*

*Sťažovateľ sa taktiež domáha, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 66 000 €, ako aj úhradu trov konania.*

Sťažovateľ si je vedomý povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a vo svojej sťažnosti žiada, aby mu ústavný súd ustanovil zástupcu z radov advokátov, apelujúc pritom poukazom na rezolúciu „OSN z 10. XII. 1948“ a „ústavný zákon čís. 23/91 Zb.“.

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Napriek tomu, že ústavný súd sťažovateľa v minulosti náležite poučil (napr. prípismi vo veciach vedených pod sp. zn. Rvp 276/2011, sp. zn. Rvp 11263/2012, sp. zn. Rvp 13095/2012, sp. zn. Rvp 5648/2013 a inými) o svojich právomociach týkajúcich sa rozhodovania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj o všeobecných a osobitných náležitostiach návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, sťažovateľ v petite svojej sťažnosti výslovne označil za porušovateľa svojich práv len okresný súd a najvyšší súd.

Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal od okresného súdu na vec sa vzťahujúci spisový materiál, pretože sťažovateľ k sťažnosti nepripojil žiadne právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný dôkaz tak, ako mu to ukladá § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

## II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 282/2013).

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom a výsledkom súdnych konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 3 C 229/2003 a najvyšším súdom pod sp. zn. 6 Cdo 183/2013, 6 Cdo 184/2013.

Ústavný súd poznamenáva, že už viackrát rozhodoval o sťažnostiach sťažovateľa, v ktorých namietal porušenie tých istých základných práv a slobôd v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 C 229/2003 (IV. ÚS 150/05, IV. ÚS 162/09, III. ÚS 261/09, I. ÚS 144/2010, IV. ÚS 381/2010), ktoré skončilo nadobudnutím právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu už smerovala predchádzajúca sťažnosť

sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namietal porušenie tých istých základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, pričom táto sťažnosť bola uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 555/2011 z 13. decembra 2011 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Zo spisového materiálu vzťahujúceho sa na prerokúvanú vec vyplýva, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo zastavené konanie o dovolaní sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 18 Co 129/2010 z 20. decembra 2010. Týmto uznesením krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 C 229/2003-156 z 2. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov“), ktorým nebolo sťažovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v súvislosti s uplatnenou námietkou zaujatosti voči zákonnej sudkyňi.

Napadnutým uznesením dovolacieho súdu bolo zároveň zastavené aj konanie o dovolaní sťažovateľa podanom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011. Týmto uznesením odvolací súd zrušil rozsudok okresného sp. zn. 3 C 229/2003 z 10. júna 2010, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o nahradenie prejavu vôle žalovaného uzavrieť s ním zmluvu o prevode vlastníctva bytu v zmysle zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vypořiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov, a konanie zastavil.

### **1. K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 229/2003**

Vo vzťahu k namietanému porušeniu v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 229/2003 (či už v merite veci, alebo v konaní o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov za podanú námietku zaujatosti) ústavný súd poukazuje na to, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V okolnostiach daného prípadu mohol sťažovateľ využiť opravný prostriedok, ktorý pripúšťa § 201 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. odvolanie, čo aj urobil. O odvolaní proti postupu okresného súdu, ktorého výsledkom bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 C 229/2003 z 10. júna 2010, rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 34/2011 zo 7. septembra 2011. Taktiež o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorému predchádzal postup okresného súdu, rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 18 Co 129/2010 z 20. decembra 2010. Právomoc krajského súdu na preskúmanie rozhodnutí a postupov okresného súdu teda vylučuje právomoc ústavného súdu. Navyše, vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní o merite veci mohol ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietnuť taktiež podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

## **2. K postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 183/2013, 6 Cdo 184/2013 a k jeho napadnutému uzneseniu**

V súvislosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd zastavil konanie o dovolaní jednak proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 18 Co 129/2010 z 20. decembra 2010, ako aj proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 C 34/2011 zo 7. septembra 2011, ústavný súd konštatuje, že vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát uviedol (I. ÚS 24/00, III. ÚS 110/03, III. ÚS 70/07), že otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi by mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len výnimočne, t. j. vtedy, ak by vyvodené závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody.

*Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia poukázal na to, že «Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O. s. p.).*

*Ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia, pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O. s. p.).*

*Dovolaateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.).*

*Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní je možné odstrániť tým, že si dovolateľ zvolí kvalifikovaného zástupcu a k dovolaniu pripojí jeho plnomocenstvo. Ak tak neurobí, a to ani na výzvu súdu, súd dovolacie konanie zastaví.*

*V danej veci žalobca (dovolaateľ) nemá právnické vzdelanie. Uznesením Okresného súdu Bardejov z 21. decembra 2009 (správne má byť z 31. januára 2012, pozn.) č. k.*

3 C 229/2003-173 bol vyzvaný na predloženie splnomocnenia pre advokáta v konaní pred dovolacím súdom. Vo svojej odpovedi zo dňa 18. novembra 2012 (správne má byť 18. februára 2012, pozn.)... požiadal o ustanovenie advokáta súdom, na čo mu bolo zo strany prvostupňového súdu oznámené, že je potrebné sa obrátiť so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci formou zastúpenia advokátom v dovolacom konaní na Centrum právnej pomoci. Žalobca spätne oznámil, že sa na Centrum právnej pomoci aj v tejto veci obrátil. Na základe žiadosti súdu prvého stupňa oznámilo Centrum právnej pomoci vo Svidníku, že žalobca bol v súvislosti s konaním Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3 C 229/2003 dňa 2. januára 2013 vyzvaný, aby buď vyčkal na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach o jeho odvolaní v inej veci, v ktorej nebolo vyhovené jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci, alebo aby zaslal kompletne vyplnenú žiadosť o poskytnutie právnej pomoci doloženú potrebnými dokladmi. Žalobca na túto výzvu nereagoval a ani v nasledujúcom období neoznámil súdu výsledok konania pred Centrom právnej pomoci.

Z vyššie uvedeného možno vyvodit', že žalobca nedostatok zastúpenia advokátom v dovolacom konaní neodstránil a plnomocenstvo udelené takémuto zástupcovi nepredložil. Pre neodstránenie procesného nedostatku povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o oboch dovolaniach žalobcu podľa § 104 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. zastavil bez toho, aby sa mohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutých rozhodnutí.“».

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd

zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Ústavný súd preto zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Ako zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľ podal dovolanie bez toho, aby bol v dovolacom konaní právne zastúpený.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, podľa ktorých ustanovení procesnoprávneho predpisu postupoval, čo zisťoval, čo považoval za preukázané a na základe čoho v konečnom dôsledku rozhodol.

Najvyšší súd správne ozrejmil, že o podanom dovolaní možno konať iba v prípade splnenia zákonom ustanovených podmienok požadovaných na takéto konanie. Skúmal teda, či tieto podmienky sú splnené. Zistil pritom, že jedna z podmienok podľa § 241 ods. 1 OSP nie je splnená, a to konkrétne, že sťažovateľ nie je v dovolacom konaní právne zastúpený, pričom sám nemá právnické vzdelanie. Najvyšší súd taktiež zisťoval, či okresný súd (v rámci úkonov vykonávaných pri podaní dovolania) urobil opatrenia na odstránenie nedostatku, ktorý bránil v ďalšom konaní o podanom dovolaní, a ako to uviedol v odôvodnení rozhodnutia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, t. j. dal sťažovateľovi priestor na odstránenie nedostatku s poučením, ako má postupovať v zmysle platnej právnej úpravy, avšak napriek tomu sťažovateľ tieto nedostatky neodstránil.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ tým, že napriek výzve a zákonnému poučeniu neodstránil nedostatok spočívajúci v nesplnení zákonnej podmienky vyžadovanej pre dovolacie konanie (pričom sám požiadal okresný súd, aby sa v jeho právnej veci obrátil na Centrum právnej pomoci z dôvodu, že je práceneschopný), nedal najvyššiemu súdu inú možnosť, iba dovolacie konanie v súlade so zákonom (Občianskym súdny poriadkom) zastaviť.

Z napadnutého rozhodnutia pritom nevyplýva žiadna svojvôľa, resp. neodôvodnenosť záverov najvyššieho súdu, ktorý rozhodol plne v intenciách príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ktorý neodporuje zmyslu ani účelu označených ustanovení.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd opätovne upriamuje pozornosť na to, že sťažovateľ okrem strohej konštatácie o podľa neho nepochybnom porušení jeho v sťažnosti označených práv postupom okresného súdu a dovolacieho súdu v označených konaniach ich namietané porušenie bližšie neodôvodnil, a teda nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že nedostatok odôvodnenia má významné procesné dôsledky. Je preto základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho

základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok sťažnosť sťažovateľa neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho v sťažnosti označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Keďže sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2014